

Автор: Мария Младенова

Рубрика: Юбилей

Публикувана: бр. 2, април 2020

... Мен лично винаги ме е занимавал въпросът при кого, къде и как е получил солидната си библиотековедска подготовка, тъй като до нас не е достигнал документ, категорично потвърждаващ библиотековедската му образованост. А такава той демонстрира още 28-годишен в своето „Ръководство за уреждане на народни, общински, ученически и частни библиотеки“ (1898), с което дава и знак, че има намерение и воля за работа в конкретно професионално поле и че ще следва упорито своята лична и професионална легенда – в зоната на библиотекознанието...

Първата значителна проява на библиотековеда Аргиров е споменатото вече „Ръководство“, с което той очевидно цели не да теоретизира, а да даде предимно полезни практически знания за работата на библиотеките, демонстрирайки и ново професионално мислене, ориентирано към вече утвърдени европейски критерии. Мотивите си за написването му той изяснява в предговора, посочвайки три много съществени аргумента. *Първо – липсата на каквото и да е помагало за уредба на българските библиотеки,*

КОИТ

о в края на XIX век бележат тенденция към увеличаване

; второ –

наличието на много елементарни познания у тези, които са се нагърбили с библиотекарската длъжност

; трето –

мъглявите

понятия изобщо за библиотечното дело у по-голямата част на нашето общество

Мотивите му са и своеобразна характеристика на професионалното пространство у нас на границата между XIX и XX век, когато почти никой няма ясна представа за необходимостта от научна организация в работата на библиотеките. Малцина са дори представителите на младата ни, токущо започнала да се формира интелигенция, които са наясно с предмета на библиотекознанието като наука. Но дори през първите две десетилетия на XX век истинска интелигенция у нас според Б. Пенев (1882 – 1927) *не се е още оформила и няма*

история

, поради това, че

условията, при които

се създава, не са завидни

и предполага, че

може

би още дълго ще чакаме, докато из хаоса се роди

това, което с право ще наречем българска интелигенция

.
В предговора на своето ръководство авторът твърди, че *то не представлява оригинален труд*, а се е

постарал да събере и систематизира
най-потребното

и най-същественото за един библиотекар

, като сочи и 4-те основни издания на немски език, които е използвал, доказващи ранната му, но останала трайна привързаност към немската библиотековедска традиция.

В увода той изяснява и понятията библиотека и библиотековедение. Като твърди, че няма една общоприета дефиниция на понятието библиотека, което се превежда като „книгохранилище“, и че още от най-стари времена под библиотека се е разбирало „сбирка от книги“, предлага следното определение, което според него е най-приемливо: *наредена сбирка от книги, назначена за публично или частно ползване*

. Очевидно е, че той следва традиционното, създадено от векове схващане, според което понятията библиотека и библиотечен фонд се възприемат като тъждествени и поради което под библиотека се е разбирало по-голяма или по-малка колекция от книги. Тази концепция поддържат десетки западни и руски библиотековеди, които са единодушни, че фондът представлява нейната същност...

Цялата статия можете да прочете,

**ако се абонирате за печатното или електронното издание на [списание ББИА](#)
[онлайн](#)** !